

vedligeholde en Sammenblanding mellem disse to Virksomheder. Det er Lovens § 11, som indeholder disse Bestemmelser. Det hedder der saaledes: „Denne Lov kommer ikke til Anvendelse paa Banker eller lignende Pengeinstitutter, hvorved Deltagelse i Udbytte og Overskud er forbeholdt Stiftere, Garanter eller Aktionærer, eller som drive Vekselomsætning. Slige Pengeinstitutter maa ikke kalde sig Sparekasser og kunne ikke ved i øvrigt at drive deres Forretning eller Dele deraf paa Sparekasselovens opnaa de Begunstigelser, der i Lovgivningen ere tilsøgte Sparekasser.“ Denne Skillelinie synes i og for sig klar og tydelig. Men saa hedder det i næste Stykke: „Herfra gøres dog Undtagelse for de nu bestaaende Institutter af den nævnte Art, der i Henhold til den hidtil gældende Lovgivning tillige drive Sparekasselovens Virksomhed.“ Altsaa, for de allerede bestaaende Institutter gjordes der en Undtagelse; og det hedder derefter videre, at der kan gives dem Tilladelse af Indenrigsministeren til fremdeles at fortsætte denne blandede Sparekasse- og Bankvirksomhed for et Tidsrum af 10 Aar ad Gangen. Derimod syntes Loven at maatte forstaas saaledes, at nyoprettede Institutter ikke kunde faa den samme Tilladelse. Efter at nu denne Lov var udkommen, blev det paalagt Generaldirektoratet for Skattevæsenet, under hvem Spørgsmaalet om Stempelbegunstigelse hører, hver Gang der kom til at foreligge et Andragende om Stempelbegunstigelse for Sparekassebøger, da at indhente Indenrigsministeriets Erklæring derom. Indenrigsministeriet maatte have at udtale sig om, hvorvidt et Institut opfyldte Betingelserne for at kunne opnaa Sparekassebegunstigelse. Sagen har da faktisk ligget under Indenrigsministeriets Afgørelse, og det er jo ogsaa under dette Ministerium, at Sparekassetilsynet henhører. Nu har der imidlertid, som det allerede er blevet fremhævet, i de forløbne 20 Aar været Svingninger i Indenrigsministeriets Stilling over for dette Spørgsmaal. I den første halve Snes Aar efter Loven af 1880 blev der, efter hvad der for mig er oplyst, ikke givet Sparekassebegunstigelse til nogen Bank. Den ærede Ordfører mente at have opsporet et Tilfælde fra 1885. Jeg tør ikke benægte Muligheden deraf; men det er bleven mig meddelt, at det var først i Begyndelsen af 90erne, at Indenrigsministeriet begyndte at tage et andet Standpunkt. Hvorledes denne Svingning da er bleven begrundet, er mig ikke ganske klart; thi for mig synes der ikke at være Tvivl

om, at Sparekasselovens § 11 er til Hindring for, at noget nyt oprettet Bankinstitut kan opnaa Stempelbegunstigelse for Sparekasselovens Virksomhed. Ikke desto mindre gik man den Gang over til denne anden Opfattelse, og i Løbet af 90erne er der blevet givet saadan Begunstigelse til et ikke ringe Antal Pengeinstitutter. Men i Efteraaret 1901 indtog Indenrigsministeriet atter en anden Stilling, og vendte tilbage til den Opfattelse, som tidligere var den gældende; siden da er der ikke til noget Bankinstitut blevet meddelt Stempelbegunstigelse for Sparekassebøger. Efter at man altsaa nu er kommen tilbage til det Standpunkt, kan jeg ikke andet end sige, at efter min Formening bør det ikke uden Lovhjemmel paa ny forlades; thi for mig er der ingen Tvivl om, at det har været Sparekasselovens Mening, at de to Virksomheder ikke skulde kunne forenes. Denne Regel er fastslaaet ved Loven, og hvis man nu skulde være kommen til den Opfattelse, at Opretholdelsen af den skarpe Skillelinie mellem Bank- og Sparekasselovens Virksomhed ikke længer er begrundet i Forholdene, maa der kræves en ny Lov til at gøre Forandring heri. Jeg er nærmest tilbøjelig til at tro, at de samme Betragtninger, der begrundede Loven af 1880, ogsaa maa siges at være gyldige nu. Jeg kan ikke i og for sig anse det for hensigtsmæssigt, at Bank- og Sparekasselovens Virksomhed gennemgaaende bliver sammenblandet; men i hvert Fald er dette et Spørgsmaal, der maa blive Genstand for særlig Lovbehandling. Det kan ikke afgøres ved en Bestemmelse paa Finansloven. Nu maa det imidlertid erkendes, at den uklare Stilling, der er fremkommen som Følge af den af mig her omtalte historiske Udviklingsgang, har ikke uvæsentlige Ulemper. Den medfører, at der er et vist Antal bestaaende Pengeinstitutter, der have opnaaet en Begunstigelse, som ny Pengeinstitutter af samme Art ere afskaarne fra. Hertil er dog at sige, at de Banker, som have opnaaet denne Begunstigelse siden 80erne, have alle kun faaet den „indtil videre“, saaledes at den til enhver Tid kan tilbagekaldes. Hvis Lovgivningen skulde komme til det Resultat, at det vilde være hensigtsmæssigt, skarpere, end Tilfældet har været i de forløbne 20 Aar, at hævde den Skillelinie, der blev trukket i 1880, vil det kunne gøres, uden at kranke nogen virkelig Bet. Og hvad angaar de Pengeinstitutter, der eksisterede i 1880, og som i Henhold til Bestemmelsen i Loven af 1880 § 11, have